

Прѣзъ есеньта.

Есеньта, дѣца, е врѣме,
Цѣло отъ омая,
По-приятно и по-мило
Врѣме азъ не зная!

Нито Марта изпостяла,
Ни Априли чудень,
Нито хубоститѣ дивни
На Май изумрудень,

Не плѣняватъ ми душата,
Ни окото будно,
Както есеньта плѣни ме
Съ врѣмето си чудно!

Листицата ставатъ златни,
Лекъ вѣтрець ги рони,
Бистротото поточе почва
Сладко да ромони!

А рѣкичката пѣнлива —
Тоя пѣтникъ вѣченъ,
Крѣшна пѣсень пѣй, разлива
Съ гласъ сребристъ, сърдеченъ!